

David Hewson

Blauwe Démonen

 HOOGSPANNING

De Fontein

Deel 1 – Profetie

Fere libenter homines id quod volunt credunt

Men is bereid te geloven wat men wil.

Julius Caesar, *De Bello Gallico*, Boek III,
hoofdstuk 18

1

De man in de zilveren wapenrusting beende met grote passen over het kiezelpad. De tuin van het Quirinale leek wel een oven. Hij zweette hevig in het officiële borstschild en wollen uniform.

In zijn rechterhand hield hij stevig het lange, bebloede zwaard vastgeklemd dat zojuist een man van het leven beroofd had. Over niet al te lange tijd zou hij de Italiaanse president vermoorden. En dan? Dan werd hij zelf omgelegd. Dat was nu eenmaal het lot van huurmoordenaars door de eeuwen heen, van Pausanius van Orestis, die de vader van Alexander de Grote, Philippus, vermoord had, tot de moordenaars van Marat, Charlotte Corday en Kennedy's wreker, Lee Harvey Oswald.

De dolk, het geweer van de sluipschutter... De wapens waren een reflectie van de man of vrouw die ze gebruikte. Zo werden dader en slachtoffer verenigd in één gezamenlijk offer aan het lot, en het was nooit anders geweest, vanaf het moment waarop de mens over anderen had willen heersen en zijn verlangens had uitgedrukt, zijn levensduur had laten inperken door de suffe restricties van de conventie. Petrakis had in de loop der jaren veel gelezen, veel gedacht, voorbereidingen getroffen, zichzelf vergeleken met zijn soortgenoten. De laatste voorstelling waarin rondreizend acteur John Wilkes Booth had opgetreden voor hij een kogel door de schedel van Abraham Lincoln joeg was *Julius Caesar* geweest, al was door een merkwaardig toeval zijn rol die

van Caesars vriend en verdediger, Marcus Antonius, geweest en niet van Brutus zoals de geschiedenis wilde.

Toen hij de gestalte in het prieeltje naderde, merkte Petrakis dat hij bij het zien van de grijze, gerimpelde gedaante die daar diep over een boek gebogen zat, de zin mompelde die Wilkes Booth zo'n anderhalve eeuw eerder uitgesproken moest hebben.

*O, grote Caesar, lig jij daar nu zo?
Zijn al je macht, roem, buit en zegetochten,
Tot deze maat teruggebracht?*

Een lang, wit gezicht met droevige, vermoeide ogen keek op van de bladzijde. Petrakis besefte dat hij hardop had gesproken en hij vroeg zich af waarom deze dood, na al die andere, hem zo moeilijk viel.

'Dat kon ik niet helemaal verstaan,' zei Dario Sordi op kalme, vaste toon, terwijl hij zijn blik op het lange, bebloede blad gericht hield.

De officier in uniform kwam dichterbij, bleef staan, herhaalde de versregel en hield het zwaard boven de oudere man, die zich daar in de schaduw van een beeld van Hermes ophield.

De president keek op, wierp een blik om zich heen en vroeg: 'Over welke overwinningen heb je het, Andrea? Welke buit? Een tijdelijk verblijf in een tuin die eerder bij een paus past? Ik ben een gepensioneerde man in een uitermate luxueus bejaardenhuis. Is dat nou echt zo moeilijk te vatten?'

Het lange, zilvergrijze wapen trilde in Petrakis' hand. Zijn handpalm voelde vettig aan. Hij wist niet wat hij daarop moest antwoorden.

Achter hem klonken stemmen. Geschreeuw. Rumor.

Dario Sordi had een sigaret in zijn hand. Hij trilde zelfs niet.

'Je zou bang moeten zijn, oude man.'

Weer dat droge lachje.

'Ik ben achterna gezeten door nazi's.' Het grijze, strakke gezicht keek hem nors aan. Sordi trok aan de sigaret en blies een rookwolk uit. 'Ik heb meer dan een halve eeuw lang Russische roulette gespeeld met de tabak en de druif. Heb mensen beledigd

– belangrijke mensen – die vinden dat ik eens een lesje zou moeten leren, wat waarschijnlijk wel klopt.’ Hij priemde met een lange, bleke vinger in de avondlucht. ‘En nu wil jij dat ik naar de pijpen van iemand anders ga dansen? Op de knieën ga voor een of andere sukkel?’

Dat zou het in ieder geval gemakkelijker maken.

Petrakis dacht aan zo veel dingen tegelijk. Hij dacht aan voorbije tijden, lome dagen onder de Afghaanse zon waarin hij NAVO-troepen had proberen te ontwijken, en hij dacht aan verre, bijna vergeten ogenblikken in het vochtige duister van een Etruskische tombe, toen hij het met zijn vader over het leven en de wereld had gehad, over hoe een man daar zijn eigen weg in moest vinden en niet mocht toestaan dat een ander zijn toekomst bepaalde.

En de oorsprong van dat alles lag in de Maremmen, in de gefluisterde ontdekking dat daar een paradijs van de wil opgeofferd was aan het cliché en het alledaagse, aan de dringende eisen van de politiek. Andrea Petrakis wist dat deze koers al op zeer jeugdige leeftijd voor hem was uitgezet, door zijn geboorte, door zijn erfgoed.

Zijn gedachten werden volledig in beslag genomen door de herinnering aan de tombe met de spookachtige figuren die op de muren geschilderd waren en de verschrikkelijke, onsterfelijke verschijning van de Blauwe Demon die hen een voor een opvrat. In de loop van tientallen jaren had hij vooral het volgende geleerd over de vrijheid die de reeds lang gestorven mannen en vrouwen hadden genoten. Twee millennia na dato dansten ze nog steeds onder de grijze grond van Tarquinia. Hun vrijheid, echter, was een eendagsvlug, even vluchtig en uitsluitend echt door het voorbijgaande karakter ervan. Leven en dood zijn maatjes, twee zijden van een medaille. Om elke ademtucht te kunnen proeven, elke hartenklop te voelen moest je weten dat ze je allebei ieder moment afgenomen konden worden. Zijn vader had hem dat geleerd, lang voordat de Afghanen en de Arabieren hem hetzelfde hadden proberen duidelijk te maken.

Andrea Petrakis herinnerde zich de les nu nog zuiverder, nu in een onzichtbare zandloper het zand voor Dario Sordi en zijn moordenaar wegliep.

In de zoele avondlucht was een scherp, hard geluid te horen. Het leek of er een onzichtbare, strakgespannen draad knapte. Een deel van het standbeeld van Hermes, de rechtervoet, spatte voor zijn ogen in duizend stukjes uiteen alsof hij ontploft was van pure woede.

Eindelijk dook Dario Sordi weg in de schaduw, en probeerde zich te verstoppen.

2

Drie dagen eerder...

'Hooft mij aan,' zei de man met kille, vermoeide stem. Zijn accent leek van ergens uit de provincie te stammen. 'Ik zal een overeenkomst voorstellen, want ik ga je iets verschrikkelijks aandoen.'

Sterke, stevige handen trokken de kap van zijn hoofd. Giovanni Batisti merkte dat hij op een gewone bureaustoel vastgebonden zat. Aan de rand van zijn gezichtsveld meende hij te zien dat hij zich in een kleine, eenvoudige kamer bevond. De ruimte bezat kale, door de zon gebleekte vloerdelen en stofafdrukken op de muren, daar achtergelaten door kasten, laden- of oude dossierkasten die reeds lang geleden verwijderd waren. Het rook er muf, vochtig en verlaten. In de verte kon hij zacht het verkeer horen razen. De geluiden klonken merkwaardig gedempt, maar wel alsof ze voortgebracht werden door het vertrouwde ritme van de stad. Auto's en vrachtwagens, bussen en mensen, duizenden. Sommige waren ongetwijfeld afkomstig van de politie en veiligheidsdiensten die zo goed ze konden naar hem op zoek waren, en niet wisten dat hij daar was. In de onmiddellijke nabijheid was geen enkel geluid te horen dat op enige menselijke aanwezigheid duidde, in een aangrenzende kamer bijvoorbeeld of in een appartement. Niet van een radio en niet van een tv. Of van een andere stem dan die van zijn overweldigder.

'Mag ik alstublieft naar de wc?' zei Batisti zacht, zijn blik op de

kale, gespleten houten vloerdelen bij zijn voeten gericht. 'Ik zal precies doen wat u zegt. Echt.'

De urenlange stilte was het ergste. Hij had boze woorden verwacht, een bevel, zou zelfs een pak slaag verwelkomd hebben omdat al die dingen zijn bestaan bevestigd zouden hebben. In plaats daarvan verkeerde hij in een soort vagevuur, waarin niets te zien was, bijna alsof hij al dood was. En degenen die hierbij betrokken waren hoorde hij ook niet met elkaar praten. Een korte bespreking van de strategie bijvoorbeeld. Nieuws. Een telefoontje misschien, waarin hem gevraagd zou worden te bevestigen dat hij nog leefde.

Een – en die hoop was vergeefs, wist hij – klein teken van bezorgdheid om zijn chauffeur, misschien zelfs, de Poolse immigrante Elena Majewska, op wie iedereen gek was geweest. Ze was in de borst geschoten toen zijn regeringsauto bij de kruising met de weg naar het Quirinale klemgereden was door de twee voertuigen. Het was een heel normaal Romeins kruispunt, vlak bij het barok vloeiende meesterwerk de San Carlino van Borromini. San Carlino was een kerk waar hij erg dol op was en hij ging er, als hij tijd had in zijn lunchpauze, vaak heen, evenals naar de nabijgelegen Sant'Andrea van Bernini. Hij werkte om de hoek bij Binnenlandse Zaken.

Ze hadden hem die dag te grazen kunnen nemen daar onder Borromini's koepel, met de schitterende vredesduif die uit de hemel op aarde neerdaalde. Midden in alle besprekingen met de Amerikanen, de Russen, de Britten, de Duitsers had hij dringend behoefte aan een kwartiertje pauze gehad. Acht landen, acht stemmen, allemaal anders, allemaal met een eigen doel voor ogen. De uitdrukking die altijd werd gebruikt met betrekking tot de G8 – de 'industrielanden' – kwam nogal ironisch op hem over terwijl hij daar naar het eindeloze gekibbel over diplomatieke rechten en protocollen zat te luisteren, over wie waar moest staan en naast wie. Had een of andere indringer hem tijdens dat korte reces die dag benaderd, dan zou Batisti een laatste blik geworpen hebben op Borromini's uitzonderlijke interieur en zonder er verder bij na te denken in de armen van zijn belager gelopen zijn, terwijl hij zijn *panino* probeerde op te eten. Alles beter dan nog een sessie gewijd aan de rituelen en procedures van de diplomatie.

Toen moest hij met een plotselinge, pijnlijke scheut van schuldgevoel opnieuw aan de chauffeur denken. Had Elena – een aantrekkelijke, jonge alleenstaande moeder die naar Rome was gekomen in de hoop op veiligheid en een nieuw, beter leven – de confrontatie overleefd? En zo ja, wat zou ze de politie dan vertellen? Wat was er te zeggen over een vlugge, onverwachte uitbarsting van geweld in het zwoele fluwelen duister van een Romeinse zomeravond? De aanval was zo snel gegaan en met zulk bruto geweld uitgevoerd dat Batisti nog altijd niet wist hoeveel mannen erbij betrokken waren. Waarschijnlijk niet meer dan een stuk of drie, vier, uit de wagens die de weg geblokkeerd hadden. De straat was verder verlaten geweest. Hij had geen lijfwacht. Een politicus van de oppositie die in de organisatiecommissie opgenomen was omdat dat nu eenmaal zo hoorde, werd geacht het zonder te kunnen stellen, zelfs ondanks de verhoogde veiligheidsmaatregelen die aan het aanstaande topoverleg voorafgingen. Er werd niet één zin gezegd terwijl ze hem van de achterbank sleurden, een blinddoek strak om zijn hoofd bonden – drie, vier keer? – een aantal schoten in de richting van de voorbank losten en hem toen in de kofferbak van een wagen propten. Aldus legden ze het laatste eindje naar hun bestemming af.

Waren ze nu bezig losgeld te eisen? Wist zijn vrouw, die in Milaan was om met haar verwanten over een aanstaande bruiloft in de familie te praten, wat er aan de hand was?

Er waren geen antwoorden, alleen maar vragen. Batisti was achtenveertig en had het gevoel een verleden in gestapt te zijn waarvan Italië had gehoopt dat ermee was afgerekend. De troosteloze jaren zeventig en tachtig. De Jaren van Lood. Een periode waarin academici, juristen en politici met grote regelmaat door de heimelijk opererende criminelen van de Rode Brigades en hun terroristische makers ontvoerd waren; er werd losgeld gevraagd. De slachtoffers werden gemarteld en dood achtergelaten, in een bloederige staat, bij wijze van onzinnige les aan de gezagsdragers. Zoals Aldo Moro, de vroegere minister-president, die in 1978 gevangen werd genomen en zesenvijftig dagen was vastgehouden voor hij in de Via Caetani in de kofferbak van een auto was achtergelaten met tien schoten in de borst.

‘Kijk me aan,’ beval een stem ergens voor hem.

Batisti sloot zijn ogen en hield ze stevig dicht.

‘Ik wil u niet in gevaar brengen, meneer. Ik heb een vrouw. Twee zonen. Een van acht en een van tien. Ik hou van ze. Ik wens u niets slechts toe. Ik wens niemand iets slechts toe. Dit soort dingen kunnen en zullen opgelost worden door de dialoog. Op wat voor manier dan ook. Ik ben van mening dat dat voor alle situaties geldt. Ik moet wel, in deze wereld.’ Hij merkte dat zijn mond droog was, zijn lippen deden pijn als hij ze likte. ‘Als u mij kent, dan weet u dat ik progressief links ben. De doelen waar u voor strijdt zijn zaken die ik vaak bepleit heb. De methoden...’

‘Wat weet u van onze doelen?’

‘Ik heb wat geld,’ stotterde hij. ‘Niet zelf, maar mijn vader. Als ik misschien even mag bellen?’

‘Dit gaat niet over geld,’ zei de stem, killer dan ooit. ‘Kijk me aan of ik schiet je nu meteen overhoop.’

Batisti opende zijn ogen en staarde recht vooruit de kale, sombere ruimte door. De man tegenover hem was misschien een jaar of veertig. Of iets ouder, van zijn eigen leeftijd. Hij zag eruit alsof hij gestudeerd had, misschien was hij wel een academicus. Geen arbeider in ieder geval of iemand die zich op eigen kracht had opgewerkt. Zijn stem klonk beschaafd en leek te wijzen op een goede opleiding en een bourgeoisopvoeding. In zijn donkere ogen schitterde een alerte, scherpzinnige intelligentie. De huid van zijn gezicht leek gelooid en was geelbruin, alsof hij te lang in de felle zon had gezeten. Hij was vroeger vast knap geweest, maar zijn verweerde trekken werden ontsierd door een waar netwerk aan fronsrimpels: op zijn voorhoofd en aan weerszijden van zijn brede, volle mond die de indruk wekte in geen jaren gelachen te hebben. Zijn lange, ongekamde haar was onnatuurlijk grijs. Het had slag en glansde dankzij een vette substantie. Een teken van ijdelheid. Net als de zwarte kleren, die niet goedkoop waren. Revolutionairen hadden over het algemeen een uitstekende kledingsmaak. De man had het geschonden gelaat van een filmster die een moeilijke tijd doormaakte. Iets aan deze persoon kwam hem bekend voor. Een verschrikkelijke gedachte.

‘Behold, I will make a covenant... Hoort mij aan, ik zal een overeenkomst voorstellen...’

‘Ik hoorde u de eerste keer al,’ verzuchtte Batisti.

‘Wat betekent het?’

De politicus sloot even de ogen.

‘De Bijbel?’ gokte hij. Hij werd moe van dit spelletje. ‘Ik stel me zo voor dat het om een van de verschrikkingen uit het Oude Testament gaat. Leviticus bijvoorbeeld. Maar ik heb geen tijd voor dergelijke angstbeelden. Wie wel?’

De man bukte zich om iets op te pakken en legde het ding op tafel. Het was Batisti’s eigen laptop die naast hem op de achterbank van de regeringsauto had gelegen.

‘De Elfde grot van Qumran. De Tempelrollen. Niet helemaal het Oude Testament, maar wel iets soortgelijks.’

‘Het is lang geleden dat ik aan de universiteit doceerde,’ bekende Batisti. ‘En ik was een heel onervaren docent. De Dode Zee is nooit mijn specialiteit geweest. Rituelen idem dito.’

‘Ik weet heel goed waar je deskundigheid ligt.’

‘Ik was geen expert. Ik was een kind op zoek naar kennis. Het had van alles kunnen wezen.’

‘En toen verliet je de universiteit voor de politiek. Voor macht.’

Hij schudde zijn hoofd. Dit was onredelijk, belachelijk.

‘Wat voor macht? Ik ben in mijn ogen de hele dag bezig de stroom een ietsiepietsie verder in de richting van wat meer rechtvaardigheid om te buigen. Ik verdien nu niet meer dan toen. Als ik de boeken geschreven had die ik wilde schrijven...’

Grote, meeslepende verhalen, populaire romans over de oudheid met zijn helden en snode ondernemingen. Het zou er niet meer van komen. Dat wist hij.

‘Het is lang geleden dat ik met een academicus sprak. Je doceerde de geschiedenis van de oudheid. De Griekse en Romeinse?’

Battisti knikte.

‘Ik was middelmatig, een wat al te optimistische ontcijferaar van onmogelijke raadsels. Meer niet. U ontvoert mij, schiet mijn chauffeur neer om over geschiedenis te praten?’

De man in het zwart stak zijn hand in zijn jasje en haalde er een kort, stevig wapen uit.

‘Een man met een revolver mag vragen wat hij wil.’

Giovanni Batisti merkte tot zijn verbazing dat zijn angst razendsnel plaatsmaakte voor een groeiende razernij.

‘Ik dien het volk. Ik heb nooit iemand kwaad willen doen. Ik

heb me uitgesproken tegen elke vorm van politiek, nationaal en internationaal, waar ik het niet mee eens was, en heb ertegen gestemd. Mijn geweten is zuiver. En dat van u?’

De man in het zwart keek kwaad.

‘Je leest te veel Latijn en te weinig Engels. “*Thus conscience does make cowards of us all.*”’

‘Ik kan me niet voorstellen dat u me hierheen hebt gebracht om Shakespeare te citeren. Wat wilt u?’ wilde Batisti weten.

‘In de eerste plaats? Ik wil allereerst de toegangscode van deze computer weten. Daarna zult u mij alles vertellen wat u weet over de maatregelen die genomen zullen worden om de grote heren te beschermen die nu in Rome zijn om de toekomst van onze roemrijke beschaving veilig te stellen.’ De man krabde in zijn sluike, grijze haar. ‘Of is het die van hen? Mijn excuses voor mijn onwetendheid. Ik ben er een tijdje tussenuit geweest.’

‘En daarna vermoordt u me?’

Die vraag leek hem in de war te brengen. ‘Nee, nee, nee. Daarna zal hij u vermoorden.’

De man knikte naar een plek ergens achter in de ruimte en gebaarde dat degene die zich daar bevond naar voren moest komen. Giovanni Batista keek en voelde het bloed in zijn aderen stollen.

De nieuwkomer moest daar de hele tijd stilletjes hebben afgewacht. Misschien had hij in de andere auto gezeten toen ze hem op de kruising bij het Viminale hadden meegenomen. Maar dan toch niet zo.

Hij zag eruit als een volmaakte *golden boy*: een jongen met een krachtig postuur, die volledig naakt was, op een simpele lenden-doek na. Zijn huid glansde als die van een mediterrane godheid in de film. Zijn haar had de kleur van gebrande oker en was lang en krullend als van een cherubijn van Rafaël. Op zijn gezicht en borst was nogal slordig felblauwe verf gesmeerd.

‘We hebben een teken nodig,’ vervolgde de man in het zwart. Hij stak zijn hand in zijn zak en haalde er een ei uit. ‘Mijn vriend hier is geen gewone man. Hij kan de toekomst voorspellen door het binnenste van eieren en ingewanden te onderzoeken. Dat maakt hem tot een...’ Hij staaarde naar het plafond alsof hij het juiste woord zocht.

'Een haruspex,' mompelde Batisti.

'Precies. En als onze lezing van de tekenen vruchtbaar is...'

De beschilderde jongen stond hem als een gespierde halvegare aan te staren. In zijn rechterhand zag Batisti iets wat op een slagersmes leek.

Op tafel lag een lichtbruin kippenei op een schoteltje met een geschulpte rand.

De man met het pistool zei op heldere, besliste toon: '*Ta Sacni!*' Toen leunde hij naar voren en voegde er spottend fluisterend achter zijn hand aan toe: 'Dit is eerder jouw terrein. Volgens mij betekent het: "Dit is het heiligdom." Zeg het als we het fout hebben.'

De gouden jongen kwam achter hem staan. In zijn linkerhand had hij een flesje San Pellegrino mineraalwater. Zijn ogen waren van een intens blauw en zijn blik was zo open dat hij de indruk wekte gedrogeerd te zijn of niet helemaal goed bij zijn hoofd. Hij boog voorover, staarde naar het ei en luisterde verrukt, geboeid toen de man in het zwart op droge, emotionele toon begon te scanderen: 'Aplu. Phoebus. Apollo. Delian. Pythian. De heer van Delfi. Bewaker van de Sybillen. Of met welke naam u ook aangesproken wenst te worden. Ik bid en smeed u dat u in al uw grootsheid mij gunstig gezind zult zijn, waartoe ik dit ei zal offeren. Ik heb u in het verleden aanbeden en aanbid u nog steeds. Gij die mij de kunst van het voorspellen hebt geleerd, en mij profetieën hebt ingefluisterd, kom en laat me uw tekenen zien zodat de wil van de goden mij duidelijk wordt! Ik wil de geheime ingangen van het pauselijk paleis leren kennen. *Thui Srenar Tev.*'

Laat me nu de tekenen zien, vertaalde Batisti in zijn hoofd.

De jongen morste water op de tafel. Het mes kwam omlaag en hakte het ei in tweeën.

De oudere man boog zich voorover, snoof en zei: 'Dooier en eiwit als je het mij vraagt. Maar wat weet ik ervan? Hij is de haruspex.'

'Ik kan u daar niets over vertellen,' mompelde Batisti. 'Dat moet u begrijpen.'

'Dat is zowel heel dapper als heel jammer. Zij het niet volledig onverwacht.'

De naakte jongeling liet zijn vingers door het ei op het schoteltje gaan. De man duwde zijn hand weg. Het wezen gehoorzaamde

meteen met een plotseling angstige en onderdanige blik in de ogen.

‘Ik wil de code van je computer,’ beval de oudere. ‘En die ga je me geven ook, goedschiks of kwaadschiks.’

Batisti zweeg, sloot zijn ogen alleen even en wilde dat hij nog voldoende in God geloofde om te kunnen bidden.

‘Ik ben levend van meer waarde voor u dan dood. Laat de autoriteiten weten wat u wilt. Dan zullen ze onderhandelen.’

‘Dat hebben ze voor Aldo Moro ook niet gedaan. En denk jij soms dat een onbetekenende politieke loonslaaf meer waard is dan een minister-president?’ Hij leek ongeduldig alsof het spelletje hem begon te vervelen.

‘Je maakt al te lang geen deel meer uit van de echte wereld, Batisti. Die mensen glimlachen naar je en kloppen je op de schouder, maar het kan ze niks schelen. Deze,’ hij veegde het schoteltje en het kapotte ei van tafel, ‘speeltjes zijn ons onwaardig. Vergeet de Bijbel niet: “Toen ik nog een kind was, sprak ik als een kind, dacht ik als een kind, redeneerde ik als een kind; nu ik volwassen ben, heb ik al het kinderlijke achter me gelaten. Nu kijken we nog in een wazige spiegel...”’

Batisti herinnerde zich niet veel meer van zijn katholieke opvoeding. Het leek zo lang geleden, bijna alsof het om iemand anders ging. Maar deze verzen herinnerde hij zich nog wel.

‘Ons resten geloof, hoop en liefde,’ zei hij zacht. ‘Maar de grootste daarvan is liefde.’

‘Daar heb je tegenwoordig niet zo veel meer van, hè,’ antwoordde de zilvergrijze man verdrietig. Toen knikte hij naar de gouden jongen naast hem, die gespannen stond te wachten tot er iets zou gebeuren.

Van David Hewson verschenen bij De Fontein:

De Vaticaanse moorden (2005)

Het Bacchus-offer (2006)

De Pantheon-getuige (2007)

De engelen des doods (2008)

Het zevende sacrament (2009)

De Romeinse lusthof (2010)

Het masker van Dante (2011)

De schaduw van Lucifer (2011)

Dans van de doden (2012)

Gevallen engel (2013)

Tweede druk, eerste in deze uitvoering, januari 2015

© 2010 David Hewson

© 2012, 2015 voor deze uitgave: Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Oorspronkelijke uitgever: Macmillan, een imprint van Pan Macmillan Ltd.

Oorspronkelijke titel: *The Blue Demon*

Uit het Engels vertaald door: Janine van der Kooij

Omslagontwerp: Marry van Baar

Omslagfoto: Shutterstock

Plattegrond: © Kate Hewson 2010

Vormgeving binnenwerk: ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 261 3728 0

ISBN e-book 978 90 261 2896 7

NUR 332

De vertalingen van de citaten uit *Julius Caesar* op pagina's 12, 42, 85, 304 en 381 zijn overgenomen uit: William Shakespeare, *Een wandelende schaduw: een keuze uit het toneelwerk*, H.J. Roy van Zuydewijn (red. & vert.), De Arbeiderspers, 2001.

www.uitgeverijdefontein.nl

www.davidhewson.com

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.